

547/8

NINA MANEΣH

864

Τὴν ἴδια νύχτα, πῶπαψε, Πρωτομαγιά, ἡ ζωὴ σου,
 Μίαν ὄμοια ἐγάνοντας πνοή,
 Δροσάτη ἐσβύστηκε ζωὴ,
 καὶ πέρα ἐπῆε μαζί σου.

Ἐπῆε, κ' ἡ μυριοχρώματη τοῦ κάμπου περηφάνεια,
 Δίχως ἀνθρώπου νὰ γελά,
 Τὴν ἀκολούθαε μὲ πολλὰ
 νεκρώσιμα στεφάνια.

"Αχ! ἦτουν ἄλλο, πῶλπιζε στό ἀγγελικὸ κεφάλι,
 —Θροφῆ ἀνεπάντεχη τῆς γῆς—
 Ἐρως ἀγνότατης πηγῆς
 ὀγλήγορα νὰ βάλῃ!

Χαροκαῦμένοι κλίνετε τὰ γόνατά σας χάμου!
 Ἦχοι θανάτου κανενοῦ
 Χριστέ, μὴ φέρουνε στό νοῦ
 τὰ σήμαντρα τοῦ γάμου!

Παρθένα, σὰν ἡ χάρις σου βαθυὰ στό μνήμα πᾶνε,
 Γιὰ τὴ σχισμένη τους καρδιά
 Κάθε μαγιάτικη εὐωδιά
 θυμητικὸ σου θὰ 'ναι.

"Αν ὁ καιρὸς τὸν πόνο τους ζητᾶς νὰ βαλσαμώσῃ,
 Σὲ κάποια ὄνειρου ξαστεριά
 Δεῖξε τ' ἀμάραντα κλαριά
 ποῦ σ' ἔχουν στεφανώσει.

Τοῦ κάκου! Δάκρυ ἀστέρευτο στὴν ἔρμη γῆ θὰ ρέῃ
 Ὅσω ἀναγγάζωνται σκληρὰ
 Τὰ τέκνα τους — ὦ συφορά! —
 νὰ θάφτουν οἱ γονεοί.

Γεράσιμος Μαρκοράς.

Αρ. Εισ. 785
VI 304

1^η Μαΐου 1905